

Väzeň z Popradu

Ministerstvo národnej obrany v Poľsku vydalo v roku 1947 publikáciu bývalého väzňa Tomasza Sobanského „Úteky z Osvienčimu“. Aj dnes, po 66 rokoch mnohí bývalí československí väzni, čo prežili, sa v jej obsahu nachádzajú. Koncentračný tábor Osvienčim a jeho početné odbočky dodnes nazývajú cintorínom európskych národov.

Nacistickú beštialitu, hrôzu a ponižovanie človeka prežil aj náš príbuzný z manželkinej strany Anton Babony z Popradu (na snímke s manželkou Františkou). Nechcem spomínať detaily, tie popisuje na 185 stranách autor. Kniha vyšla aj v slovenčine. Mnohí odbojáři ju poznajú. Aj tí, ktorí o hrôzach koncentrákov nechcú ani len počuť.

Anton Babony, alebo Tono, ako sme ho doma nazývali okúsil hitlerovský a tisoovský fašizmus a nacizmus na vlastnej koži v nacistickom osvienčimskom tábore smrti. Prežil len vďaka pevnej vôli a mocnej fyzickej konštrukcii.

Dnes už smutne spomínajú len jeho deti a ostatná rodina. Zhodne hovoria, že taký bol fašizmus, kolaboranti a domáci zradcovia pod Vysokými Tatrami.

Ústredňa štátnej bezpečnosti prezidenta Tisu nelenila. Zatkli ho a hotovo! Vysvetľovanie zbytočné, hoci hovoril po nemecky.

Vojna sa skončila, Anton Babony sa opäť zjavil v Poprade. Tým, ktorým mal čo povadať, povedal. Odpustil, no od „kamarátov“ sa odvrátil. Oblasťný výbor SZPB v Poprade o ňom nemá nijaké záznamy. Škoda.

Bývalý väzeň už dávnejšie odišiel do večnosti. No zostali po ňom deti. S láskou a úctou si na otca spomínajú. Venujme mu chvíľu piety aj my. Bol to dobrý a statočný človek. Tak ako v tých časoch mnohí iní, na ktorých si, žiaľ, dnes už tiež málokto spomenie.

Emil MINĐÁŠ